

Sygn. akt *XVII AmE 134/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 22 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 23 listopada 2016 r. (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmE 134/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2016 r. (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1 – 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387 z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U.2015, poz. 613 z późn. zm.) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla (...) Sp. z o.o. (powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 lutego 2011 r. znak: (...) na kwotę 644 zł.

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 7 w zw. z art. 77 w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na braku przeprowadzenia kompleksowego postępowania mającego na celu dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, braku wyczerpującego rozpatrzenia dostępnego w sprawie materiału dowodowego oraz błędnej, niepełnej ocenie okoliczności sprawy w oparciu o zebrany materiał dowodowy, mającej postać całkowitego pominięcia dowodów z dokumentów powoływanych w toku postępowania przez odwołującego, w tym uzupełnionych formularzy opłaty z tytułu udzielonej koncesji za 2011 rok, wyciągu z ksiąg bankowych oraz decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 lutego 2001 r. znak: (...);
2. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 104 k.p.a. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na braku odniesienia się przez organ w skarżonej decyzji do całokształtu okoliczności sprawy, wyrażające się w pominięciu jakiegokolwiek rozpatrzenia przez organ zagadnienia faktycznego dokonania przez odwołującego opłaty w wysokości 644,00 zł z tytułu udzielonej mu koncesji za 2011 rok, co znajdowało odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie, pominiętym przez organ materiale dowodowym;
3. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 107 § 3 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, polegające na braku wskazania w uzasadnieniu faktycznym skarżonej decyzji oceny wiarygodności i mocy dowodowej w stosunku do dokumentów przedłożonych na potrzeby postępowania przez odwołującego, jak również braku należytego wyjaśnienia podstawy prawnej decyzji;
4. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące ustaleniem dla odwołującego opłaty należnej z tytułu koncesji, pomimo że odwołujący wykonał już swój obowiązek w tym zakresie, co doprowadziło do podwójnego obciążenia odwołującego opłatą z tego samego tytułu;
5. naruszenie przepisów postępowania w postaci § 6 ust. 4 w zw. z § 6 ust. 1 – 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, poprzez ich nieuprawnione zastosowanie i obliczenie przez organ opłaty z tytułu udzielonej koncesji, w sytuacji gdy w sprawie nie zaistniała przesłanka niewniesienia przez przedsiębiorcę opłaty z tego tytułu;
6. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, poprzez jego nieuprawnione zastosowanie i ustalenie wysokości zobowiązania podatkowego wobec odwołującego, w sytuacji gdy w sprawie nie zaistniała przesłanka braku zapłacenia przez podatnika ciężącego na nim obowiązku podatkowego bądź braku złożenia deklaracji.

W związku z tym powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez umorzenie postępowania administracyjnego wobec jego bezprzedmiotowości oraz zasądzenie od Prezesa URE na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztu uiszczonych opłat skarbowych od złożonych pełnomocnictw, w wysokości 34,00 zł, ewentualnie, w przypadku stwierdzenia braku podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji zgodnie z przedstawionym powyżej wnioskiem – o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

Jednocześnie powód wniósł o:

1. dopuszczenie dowodu z dokumentu załączonego do akt postępowania – decyzja Prezesa URE z dnia 28 lutego 2001 r. Nr (...) – załączonej do akt postępowania, na okoliczność ustalenia okresu, w jakim odwołującemu udzielona została

koncesja na obrót paliwami płynnymi, jak również ustalenia, czy przed udzieleniem koncesji na mocy decyzji Prezesa URE z dnia 17 lutego 2011 r. Nr (...) odwołujący dysponował koncesją w tym zakresie,

2. dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do akt postępowania:

a) formularza dokumentu – Opłata z tytułu uzyskania koncesji za 2011 r. z dnia 4 lutego 2011 r.,

b) wyciągu nr (...) z rachunku bieżącego obejmujący przelew z dnia 9 lutego 2011 r.,

c) formularza opłaty z tytułu udzielonej koncesji na 2011 r. z dnia 23 sierpnia 2016 r.

- wszystkich na okoliczność ustalenia, czy odwołujący dokonał obliczenia i uiszczenia opłaty z tytułu udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi za 2011 r., daty obliczenia i uiszczenia tej opłaty, jak również jej wysokości oraz prawidłowości obliczenia.

W uzasadnieniu odwołania powód podał, że Prezes URE całkowicie bezzasadnie ustalił i obciążył powoda opłatą w wysokości 644 zł z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym – LPG za 2011 r. W rozstrzygnięciu w zupełności pominął jednak, co było mu wielokrotnie sygnalizowane przez powoda w toku postępowania, że w sprawie faktycznie doszło już zarówno do obliczenia jak i opłacenia ww. opłaty przez przedsiębiorstwo energetyczne zgodnie z § 3 i § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. W tym świetle prowadzone postępowanie administracyjne zakończone kwestionowaną decyzją było bezprzedmiotowe wobec czego winno zakończyć się umorzeniem.

Powód podkreślił, że Prezes URE w swoim rozstrzygnięciu pominął szereg okoliczności faktycznych sprawy przedstawianych mu przez niego. Pominęto, iż przed złożeniem przez powoda wniosku o udzieleniu koncesji z dnia 28 grudnia 2010 r. oraz przed udzieleniem powodowi koncesji decyzją z dnia 17 lutego 2011 r. dysponował on przez okres poprzedzających 10 lat wcześniejszą koncesją udzieloną na mocy decyzji Prezesa URE z dnia 28 lutego 2001 r.

Prezes URE nie zwrócił również uwagi na to, że koncesjonariusz regularnie i terminowo obliczał oraz uiszczał opłaty roczne z tytułu udzielonej mu koncesji przez cały okres jej obowiązywania, a także, że w dniu 4 lutego 2011 r. dokonał on również obliczenia opłaty w powyższym zakresie za 2011 r. niejako „z góry” tj. jeszcze przed oficjalnym wydaniem koncesji na kolejny okres tj. od 6 marca 2011 r. zgodnie z jego wnioskiem. Powód w dniu 9 lutego 2011 r. dokonał opłaty w wysokości 644 zł, która ustalona została w oparciu o jego przychód netto ze sprzedaży za rok poprzedzający ustalenie opłaty, tj. rok 2010. Obliczenie opłaty koncesyjnej zostało prawidłowo udokumentowane w obowiązującym wówczas i przekazanym do Prezesa URE formularzu opłaty z tytułu uzyskania koncesji, sygnowanym przez powoda w dniu 4 lutego 2011 r.

Powód podał, że uiszczył przedmiotową opłatę nawet wcześniej, przed formalnym wydaniem decyzji o udzieleniu mu koncesji na kolejny okres tj. od dnia 17 lutego 2011 r. co znajduje potwierdzenie w przywoływanych dokumentach, które były w dyspozycji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Brak uwzględnienia analizowanej dokumentacji w toku rozpoznawania sprawy stanowi wyraźne o naruszeniu przepisów postępowania obligujących organ administracji publicznej do podejmowania wszelkich niezbędnych czynności do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, jak również wyczerpującej oceny zaistniałych w konkretnym przypadku okoliczności na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, a nie tylko wybiórczo uwzględnionych dokumentów. W omawianym postępowaniu doszło w efekcie do wadliwości proceduralnych polegających na uchybieniu przez organ normom wynikającym z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 104 k.p.a.

Nieuwzględnienie uwarunkowań wynikających z przedłożonych przez powoda dokumentów doprowadziło w efekcie do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne polegającego na ustaleniu

dla przedsiębiorcy energetycznego opłaty należnej z tytułu koncesji pomimo, że została ona już wcześniej obliczona i opłacona co miało miejsce na początku 2011 r. Doprowadziło to do dwukrotnego obciążenia powoda należnością publicznoprawną z tego samego tytułu, pomimo, że w obowiązującym porządku prawnym nie istnieje żadna podstawa upoważniająca organ do wydania takiego rozstrzygnięcia i ponownego żądania od przedsiębiorcy zrealizowanej już przez niego opłaty.

Wydane przez Prezesa URE rozstrzygnięcie obarczone jest ponadto, zdaniem powoda, naruszeniami § 6 ust. 4 w zw. z § 6 ust. 1 – 3 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, a także art. 21 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa, których zastosowanie warunkowane jest zaistnieniem opisanych w nich okoliczności tj. brakiem wniesienia opłaty – zapłacenia należności podatkowej bądź brakiem przedstawienia stosownej deklaracji. Mając na uwadze fakt, że powód w opozycji do stanowiska organu, uiszczył w rzeczywistości wzmiankowaną opłatę, jak również przedłożył stosowaną deklarację – formularz jej obliczenia, w sprawie nie zaistniały żadne uwarunkowania przemawiające za zastosowaniem ww. przepisów.

Powód dodał, że Prezes URE w zupełności pominął w uzasadnieniu swojej decyzji, iż w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego z dnia 8 sierpnia 2016 r. oraz sformułowane w nim wezwania, powód przedłożył zarówno aktualny, wypełniony formularz dotyczący wyliczenia opłaty koncesyjnej, podpisany w dniu 23 sierpnia 2016 r., jak również potwierdzenie uiszczenia wymaganej opłaty w postaci wyciągu z rachunku bieżącego (...), dokumentującego transakcję bankową na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na kwotę 644,00 zł z dnia 9 lutego 2011 r.

Powód stwierdził, że to właśnie ponowne ustalenie w stosunku do niego opłaty z tytułu koncesji, która została już zarówno obliczona przez samego przedsiębiorcę energetycznego, jak i opłacana, jest sprzeczne zarówno z realiami faktycznymi niniejszej sprawy jak i obowiązującymi przepisami.

W piśmie z dnia 22 maja 2017 r. powód z ostrożności procesowej zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia Prezesa URE wobec niego o zapłatę opłaty należnej z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – LPG za 2011 r. W tym ujęciu, w przypadku stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania wniósł o jej uchylenie w całości również ze względu na przedawnienie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek powoda o wstrzymanie wykonania decyzji Prezesa URE z dnia 23 listopada 2016 r. (...).

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2019 r. pełnomocnik pozwanego złożył załącznik do protokołu rozprawy.

Podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wnioski.

W jego ocenie odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Oświadczył, że powód złożył w 2010 r. wniosek o udzielenie koncesji i w 2011 r. koncesja ta została mu udzielona.

Pełnomocnik pozwanego powołał się na art. 34 ustawy Prawo energetyczne w związku z § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia w sprawie opłaty koncesyjnej.

Oznajmił, że powód nie wniósł pierwszej opłaty od koncesji udzielonej w 2011 r.

Kwota uiszczona przez powoda na konto Urzędu Regulacji Energetyki w wysokości 644 zł dotyczyła innej koncesji.

Powód mógł złożyć wniosek o przedłużenie koncesji udzielonej w 2001 r., jednakże nie skorzystał z takiego uprawnienia i niniejsza koncesja wygasła.

Pełnomocnik pozwanego wniosł o oddalenie odwołania.

Za powoda nikt się nie stawił – zawiadomienie o rozprawie doręczone zostało prawidłowo pełnomocnikowi powoda.

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2019 r. Sąd postanowił dopuścić dowody zgromadzone w postępowaniu administracyjnym na okoliczności podane w pismach procesowych stron i w wypowiedzi pełnomocnika pozwanego zanotowanej w protokole.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 28 grudnia 2010 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek powoda o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...).

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z dnia 17 lutego 2011 r. Nr (...) udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 6 marca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 20 akt administracyjnych).

Udzielenie powodowi (na jego wniosek) powyższej koncesji, obligowało go do wniesienia z tego tytułu opłaty, zwanej dalej też „opłatą koncesyjną - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat”.

Opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez powoda i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji. Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Powód w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości 1 610 499,00 zł, co wynika z Formularza opłaty koncesyjnej.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 18 maja 2016 r., sygn. (...) (k. 1 akt administracyjnych), poprawione w dniu 24 czerwca 2016 r., znak: (...) (k. 7 akt administracyjnych) wezwał powoda do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi wraz z odsetkami za zwłokę za okres od dnia 22 marca 2011 r. do dnia wniesienia opłaty oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia.

Pomimo powyższego wezwania powód pismem z dnia 01 czerwca 2016 r. (k. 3 akt administracyjnych), a następnie pismem z dnia 01 lipca 2016 r. (k. 9 – 9V akt administracyjnych) odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty w odpowiedzi na wezwanie. Podłą, że w rzeczywistości dokonał opłaty z tytułu udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi za rok 2011, w związku z czym wzywanie do ponownego wniesienia opłaty wraz z odsetkami za zwłokę pozostaje na obecnym etapie pozbawione podstaw.

Wyjaśnił, że uzyskał pierwszą koncesję w powyższym przedmiocie na mocy decyzji Prezesa URE z dnia 28 lutego 2001 r. Koncesja została udzielona z urzędu do dnia 5 marca 2011 r. Koncesjonariusz regularnie i terminowo uiszczał opłaty roczne z tytułu udzielonej mu koncesji przez cały okres jej obowiązywania. 4 lutego 2011 r. dokonał również opłaty w powyższym zakresie za 2011 r. niejako „z góry” tj. jeszcze przed oficjalnym wydaniem koncesji na kolejny okres tj. od 6 marca 2011 r. zgodnie z jego wnioskiem. Została dokonana opłata w wysokości 644 zł, która została ustalona w oparciu o przychód netto ze sprzedaży za rok poprzedni tj. rok 2010. W dniu 17 lutego 2011 r. Prezes URE wydał decyzję o udzieleniu koncesji powodowi na okres od 6 marca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. Przedmiotowa opłata została de facto

opłacona przez powoda już wcześniej tj. 04 lutego 2011 r. Dokonanie opłaty zgodnie z wezwaniem prowadziło do podwójnego pobrania z tego samego tytułu.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 8 sierpnia 2016 r., (...) (k. 11 – 11V), zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej dla Przedsiębiorstwa Usługowo – Handlowego (...) Sp. z o.o. decyzja Prezesa URE z 17 lutego 2011 r. Jednocześnie powód został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany powodowi z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto powód zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a., został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez powoda w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 17 lutego 2011 r. koncesji.

W odpowiedzi powód pismem z dnia 24 sierpnia 2016 r. podtrzymał swoje negatywne stanowisko w sprawie (k. 13 – 14V akt administracyjnych).

Pismem z dnia 06 września 2016 r., (...) (k. 31 akt administracyjnych) Prezes URE poinformował powoda, że w przedmiotowej sprawie zgromadzony został materiał dowodowy pozwalający na podjęcie decyzji. Jednocześnie zawiadomił powoda, że zgodnie z art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. strona ma prawo do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Powód w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 34 ust. 1. ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016].

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 5 maja 1998 r. wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego

roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy w szczególności zwrócić uwagę na fakt, chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej, lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, wnoszonym proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta ono z udzielonej koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji, ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę. Powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym w § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, iż w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy, należy uznać, iż na powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w związku z wydaną decyzją z dnia 17 lutego 2011 r. koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 06 marca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2030 roku. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalnia powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 28 lutego 2001 r. i obowiązującej do 05 marca 2011 r. W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia – wbrew twierdzeniom powoda – z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 prawa energetycznego o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Przedłużenie ważności koncesji gwarantuje ciągłość wykonywania działalności i związanych z tym obowiązków. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza jest tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji

po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od przedsiębiorcy spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 PE, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Reasumując należy stwierdzić, że fakt, iż powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej koncesji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty od „nowej” koncesji. Mając na uwadze to, że powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, Sąd uznał, że pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Jeśli zaś chodzi o zarzut przedawnienia co do naliczenia w decyzji opłaty koncesyjnej i wiążący się z tym obowiązek jej uiszczenia należało zważyć co następuje.

Jak już wcześniej wyjaśniono do oceny przedawnienia roszczenia majątkowego wynikającego z zaskarżonej decyzji w stosunku do powoda zastosowanie mają przepisy ordynacji podatkowej – ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.).

Z przepisu art. 2 § 2 tej ordynacji wynika, że jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy jej działu III stosuje się również do opłat, do których ustalenia lub określenia ustalone są inne niż wymieniono w § 1 pkt 1 organy. W przedmiotowej sprawie opłatę koncesyjną ustalił Prezes URE i w związku z tym na podstawie art. 2 § 2 ordynacji stosuje się do niej rozwiązania przewidziane w dziale III tej ustawy, gdyż nie sprzeciwiają się temu odrębne przepisy.

Do obliczenia czy roszczenie Skarbu Państwa – Prezesa URE jest wymagalne czy też przedawnione zastosowanie ma przepis art. 70 § 1 działu III ordynacji stanowiący, że zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Przekładając treść cytowanego przepisu na grunt rozpoznawanej sprawy należy uwzględnić, że termin płatności opłaty koncesyjnej upłynął z końcem 30 dnia od udzielenia koncesji decyzją pozwanego z dnia 07 lutego 2011 r. Jednak przedawnienie zapłaty tej należności rozpoczęło swój bieg z końcem 2011 r.

Bieg ten zakończyłby się z końcem 2016 r., gdyby nie fakt, że został przerwany wszczęciem w dniu 8 sierpnia 2016 r. postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem w dniu 23 listopada 2016 r. zaskarżonej decyzji.

W związku z tym do przedawnienia roszczenia nie doszło.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Dlatego Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania tj. w dniu 12 grudnia 2016 r.